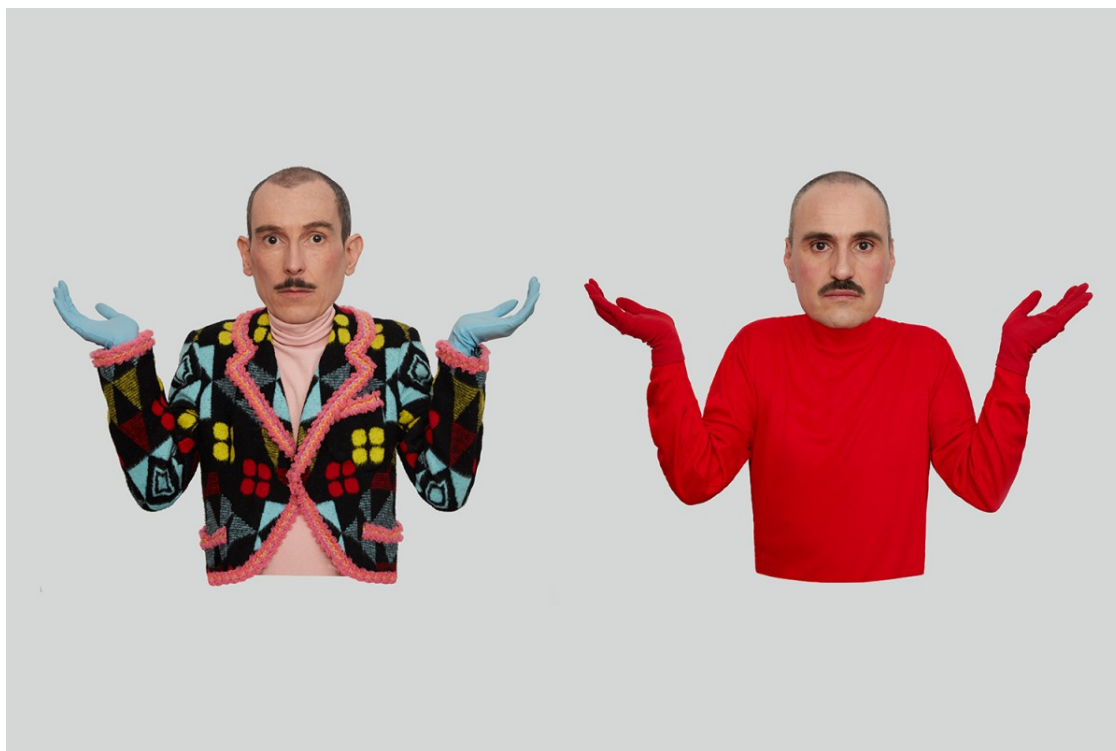

Hidrogenesse: «Quan no entens per què t'agrada alguna cosa, el millor que pots fer és escriure una cançó»

Entrevistem Hidrogenesse amb motiu de la publicació del seu darrer disc, 'Joterías bobas' (Austrohúngaro, 2019)

Hidrogenesse | Arxiu artista

Hidrogenesse torna a l'activitat després de quatre anys sense treure cap disc. Carlos Ballesteros i Genís Segarra han publicat aquest mes de maig l'àlbum *Joterías bobas* (Austrohúngaro, 2019), que podrem sentir en directe el pròxim 29 de juny al Lemon Day de Capellades. Aquesta parella de músics tan particular ens explica com va sorgir la idea d'aquest nou treball i en què s'han inspirat.

[youtube/]https://www.youtube.com/watch?v=WRVMrZxP1ho

Han passat quatre anys des de la publicació del vostre anterior disc. Com vau saber, intuir o notar que havia arribat el moment de tornar a gravar?

De vegades trobem un títol o ens surt una frase que ens ajuda a crear més coses. Aquesta idea primigènia serveix de caps per ficar-hi més coses, algunes encaixen en un concepte de disc i altres que no. En aquest cas va ser un tuit de quan érem a Mèxic, fa cinc anys, en el qual ens insultaven dient que el que nosaltres fem són "*joterías bobas*" (mariconades tontes) i vam decidir fer un disc que portés aquest títol.

Vau respondre la piulada?

Sí! Li vam respondre "*claro que sí*".

Sent parella, quines dinàmiques segueix Hidrogenesse com a concepte creatiu?

Vivim junts, som parella i tenim el grup. Ens és impossible separar una cosa de l'altra. Tot el que fem és **Hidrogenesse**: escriure cançons, respondre aquesta entrevista o anar a comprar bledes és **Hidrogenesse**.

Podríeu seguir component sense la necessitat d'haver de publicar les cançons, només per al vostre propi gaudi?

Sempre hem fet les cançons perquè les escolti la gent. Pel nostre propi gaudi preferim escoltar la música que fan els altres.

A Joterías bobas sembla que han estat molt importants les vostres visites i experiències a Mèxic, oi?

Sí, unes quantes idees del disc han sortit d'experiències viscudes allà, de gent que hem conegut i de paisatges únics que hem visitat com Xochimilco. El primer cop que vam anar a Mèxic no coneixíem res del país, vam anar-hi per fer uns concerts. No havíem tingut mai gaire curiositat, però ens vam enamorar. Va ser amor a primera vista i encara no ens ha passat. No sabem ni com ni per què, però cada cop que tornem d'allà tenim nostàlgia de la gent, de la Ciutat de Mèxic, dels seus edificis, carrers i arbres. Quan no entens per què t'agrada alguna cosa, el millor que pots fer és escriure una cançó.

Heu enregistrat el disc a París, a casa del vostre amic Jérémie Orsel (cantant i guitarra de Dorian Pimperl). Com ha estat l'experiència? En què s'ha diferenciat de les vostres anteriors gravacions?

Normalment gravem al nostre estudi, sense horaris ni agenda i sense planificar les sessions. Anem provant coses i amuntegant-les, i és clar, després hem de fer-ne una tria, una edició. Aquesta vegada vam començar molt organitzats i enfocats i va ser així com vam muntar la base de les deu cançons.

Parlant d'amics, aquesta vegada gent com Teresa Iturrioz e Ibon Errazin, Elsa de Antonio o La Terremoto de Alcorcón han posat el seu granet de sorra al disc. Per què elles? Com heu triat aquesta vegada la gent que volíeu que aparegués i col·laborés al disc?

Volíem que fos tot molt melòdic, nostàlgic, bonic. Vam pensar que alguns dels arranjaments, en lloc de gravar-los amb els nostres sintetitzadors i el nostre esperit histriònic, vam demanar a amics que cantessin les melodies. La col·laboració amb **La Terremoto**, però, és tot el contrari. Estava quedant massa llarga i una mica avorrida, i la vam reendreçar i reanimar.

[youtube/]https://www.youtube.com/watch?v=C0n5D8iDmH0

Després de vint anys amb Hidrogenesse, necessiteu fugides com aquesta a París, sortir de la vostra zona de confort, per mantenir viva la pulsio i el desig de voler seguir creant?

No sabem si ho necessitem, però se'ns va donar aquesta oportunitat i la vam aprofitar. Però sí, de vegades cal inventar nous mètodes i nous processos, no n'hi ha prou de fer noves cançons.

Heu aconseguit plasmar el disc que teníeu al cap quan va marxar cap a París?

Més o menys. Estem contents, però no quedem mai satisfets del tot.

Escoltant-lo ara, amb la perspectiva dels mesos que han passat des que el va gravar, heu descobert res que us hagi sorprès? Algun matís, algun detall o algun significat que en el seu moment us passés per alt i que ara us heu adonat que era allà?

Ens han dit que el disc està ple d'esperança i hem notat que es repeteixen algunes paraules, com *grieta* o *flor*.

Al vostre so habitual hi heu sumat préstecs de *danzón*, mambo i txa-txa-txa, dibuixant el vostre disc més ric en detalls i matisos. Hi esteu d'acord?

Hem escoltat i analitzat aquest tipus de ritmes i ens han servit per fer estructures contingudes i expansives com a "Nombre de flor" o "La carta exagerada", o per aconseguir cops de força com a "Claro que sí".

Hi ha cap artista o grup que us hagi marcat especialment aquests darrers anys?

Sí, el treball que van fer conjuntament **Jacques Demy** i **Michel Legrand**.

I més enllà de la música, hi ha cap nom en el món de l'art, el cinema o la literatura que us hagi inspirat aquesta vegada?

El cinema dels anys quaranta, l'època daurada del cinema mexicà i també el cinema francès.